

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּת נַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ג' - חלק ח'

קונטרס 68

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

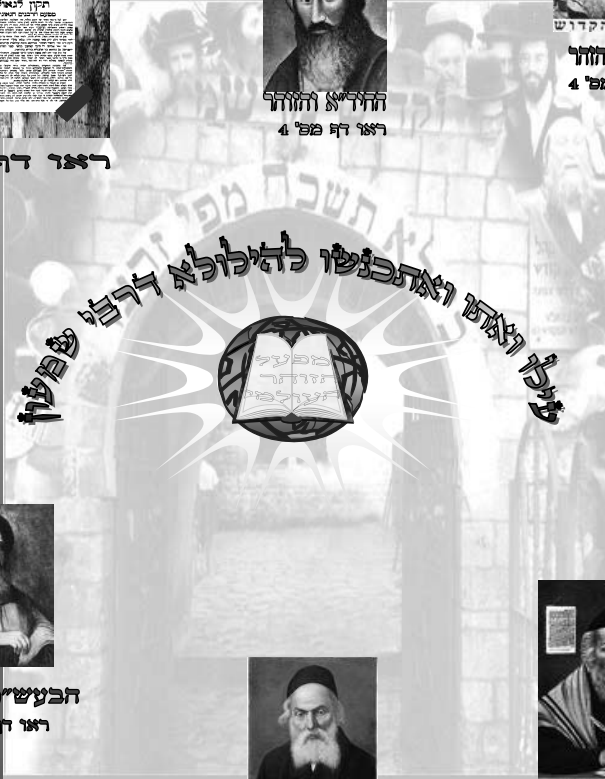
רצ"ד דף מ"ב 2

החיד"ש והזוהר
רצ"ד דף מ"ב 4

הר"ש ש הקדוש
הרש"ש והזוהר
רצ"ד דף מ"ב 4

הבעש"ט והזוהר
רצ"ד דף מ"ב 6

החפץ חיים והזוהר
רצ"ד דף מ"ב 8

הגרי"ם והזוהר
רצ"ד דף מ"ב 8

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

משה לקדוש-ברוך-הוא עד שנתן נפשו עליהם מן העולם הזה ומן העולם הבא, שכתוב (סו) ואם אין מחני נא מספרך אשר כתבת. אמר רבי יוסי, מכאן (תהלים קו) ויאמר להשמידם לולי משה בחירו עמד בפניך לפניו.

אמר רבי יהושע, מה ראה נח שלא בקש רחמים על דורו? אמר רבוב, אולי לא אמלט, שכתוב (בראשית ז) כי אתך ראיתי צדיק לפני בדרך הנה, כלומר לפי הדרך, ולפיכך לא בקש רחמים עליהם. אמר רבי אלעזר, אפלו כך היה לו לבקש רחמים על העולם, משום שנותן לקדוש-ברוך-הוא מי שיאמר טוב על בניו, מניין לנו? מגדעון בן יואש, שלא היה צדיק ולא בן צדיק, ומשום שאמר טוב על ישראל, אמר לו הקדוש ברוך הוא (שופטים ו) לך בכתף זה והושעת את ישראל מיד מדן. מה זה בכתף זה? הטוב שאמרת על בני ע"כ מההשמות.

רבי אלעזר שאל את רבי שמעון אביו, הרי שינינו, בפעם שהעולם מתמלא בחטאי בני אדם והדין יוצא - אוי לאותו צדיק שנמצא בעולם, שהוא נתפס בחטאי הרשעים בתחלה. איך נצל נח שלא נתפס בחטאיהם? אמר לו, הרי נאמר שרצה הקדוש ברוך הוא להוציא ממנו תולדות לעולם מתוך התבה. ועוד, שהרי הדין לא לכל לשלט עליו, משום שהיה טמיר ונסתר בתבה והתפסה מהעין.

ובא וראה, כתוב (צפניה ב) בקשו צדק בקשו ענוה אולי תסתרו ביום אף ה'. וגם בקש צדק, ונכנס לתוך התבה ונסתר ביום אף ה', ועל זה הדין לא לכל לשלט ולקטרג עליו. פאן נרמז לאותם קדושים עליונים לדעת בסוד האותיות הקדושות העליונות ההפוך של האותיות כ"ב להכות את

(תהלים ק"ו) ויאמר להשמידם לולי משה בחירו עמד בפניך לפניו.

אמר רבי יהושע, מה ראה נח שלא בקש רחמים על דורו. אמר רבוב, אולי לא אמלט דכתיב (בראשית ו) כי אתך ראיתי צדיק לפני בדרך הנה כלומר לפי הדרך ולפיכך לא בקש רחמים עליהם. אמר רבי אלעזר אפילו הכי הוה ליה למבעי רחמין על עלמא בגין דניחא ליה לקדשא בריה הוא, מאן דיימר טבא על בניו. מנא לן מגדעון בר יואש דלא הוה זכאי ולא בר זכאי ומשום דאמר טיבותא על ישראל, אמר ליה קדשא בריה הוא, (שופטים ו) לך בכתף זה והושעת את ישראל מיד מדן. מהו בכתף זה טיבותא דאמרת על בני. (עד כאן מההשמות)

רבי אלעזר שאיל ליה לרבי שמעון אבוי, הא תנינן בשעתא דעלמא אתמלייא חובי בני נשא ודינא נפק, ווי ליהוה זפאה דאשתכח בעלמא דאיהו אתפס בחובי דחייביא בקדמיתא. נח איך אשתזיב דלא אתפס בחובייהו. אמר ליה הא אתמר דקדשא בריה הוא בעא לאפקא מניה תולדין לעלמא מגו תיבותא. ותו דהא דינא לא יכלא לשלטאה עלוי בגין דהוה טמיר וגניו בתבה ואתפסייא מעינא. ותא חזי, כתיב, (צפניה ב) בקשו צדק בקשו ענוה אולי תסתרו ביום אף יי. ונח בקש צדק ועאל בגווה דתיבותא, ואסתתר ביום אף יי. ועל דא דינא לא יכיל לשלטאה ולקטרגא ליה. הכא אתרמיז לאנון קדישי עליונין למנדע ברזא דאתוון קדישין עלאין הפוכא דאתוון כ"ב לאתמחי לאנון חייביא. ועל דא וימחו מן הארץ כתיב. בא אתה וכל ביתך.

אותם הרשעים, ועל זה וימחו מן הארץ כתיב. בא אתה וכל ביתך.

רבי יצחק פתח, (ישעיה סג) מוליק לימין משה זרוע תפארתו בוקע מים מפניהם לעשות לו שם עולם [זרוע תפארתו] - זו זכות של אברהם, שהוא הימין ממשה, תפארת של משה, ומשום כך בוקע מים מפניהם, שהרי הזכות של אברהם היא בוקעת מים. וכל זה למה? לעשות לו שם עולם

כא ראה מה בין משה לשאר בני העולם. בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא למשה (שמות לב) ועתה הניחה לי וגו', ואעשה אותך לגוי גדול וגו' - מיד אמר משה, וכי אעזב דינם של ישראל בשבילי? כעת יאמרו כל אותם בני העולם שאני הרגתי את ישראל כמו שעשה נח.

שבין שאמר לו הקדוש ברוך הוא שיציל אותו בתבה, (כמו שנאמר) שכתוב ואני הנני מביא את המבול מים וגו', וכתוב ומחיתי את כל היקום אשר עשיתי מעל פני האדמה ואני הנני מקים את בריתי וגו' ובאת אל התבה - כיון שאמר לו שיציל הוא ובניו, לא בקש רחמים על העולם ונאבדו. ומשום כך נקראים מי המבול על שמו, כמו שנאמר (ישעיה נד) כי מי נח זאת לי אשר נשבעתי מעבר מי נח.

אמר משה, כעת יאמרו בני העולם שאני הרגתי אותם משום שאמר לי ואעשה אותך לגוי גדול. כעת טוב לי שאמות ולא ישמדו ישראל. מיד - ויחל משה את פניו ה' אלהיו. בקש רחמים עליהם ועורר רחמים על העולם. ואמר רבי יצחק, בתחלה כשבקש רחמים עליהם מה אמר? למה ה' יחרה אפך בעמך. וכי הדבר הזה איך אמר אותו משה למה, והרי

רבי יצחק פתח (ישעיה סג) מוליק לימין משה זרוע תפארתו בוקע מים מפניהם לעשות לו שם עולם. (נ"א זרוע תפארתו) דא זכותא דאברהם דאיהו ימינא ממשה. תפארת דמשה. ובגין כך בוקע מים מפניהם. דהא זכותא דאברהם בוקע מים איהו.

וכל דא למה לעשות לו שם עולם.

הא חזי, מה בין משה לשאר בני עלמא. בשעתא דאמר לה קדשא בריך הוא למשה (שמות לב) ועתה הניחה לי וגו'. ואעשה אותך לגוי גדול וגו'. מיד אמר משה וכי אשובק דינהון דישראל בגיני השתא יימרון כל אנון בני עלמא דאנא קטלית לון לישראל. כמה דעבד נח.

דכיון דאמר ליה קדשא בריך הוא דישזיב ליה פתיבותא (כמה דאתמר) דכתיב ואני הנני מביא את המבול מים וגו'. וכתיב ומחיתי את כל היקום אשר עשיתי מעל פני האדמה ואני הנני מקים את בריתי וגו' ובאת אל התבה כיון דאמר ליה דישזיב הוא ובניו לא בעא רחמין על עלמא ואתאבידו. ובגין כך אקרון מי המבול על שמה כמה דאת אמר, (ישעיה נד) כי מי נח זאת לי אשר נשבעתי מעבור מי נח.

אמר משה השתא יימרון בני עלמא דאנא קטלית לון בגין דאמר לי ואעשה אותך לגוי גדול. השתא טב לי דאימות ולא ישתצון ישראל. מיד ויחל משה את פניו יי אלהיו. בעא רחמין עליהו ואתער רחמי על עלמא.

ואמר רבי יצחק שירותא דבעא רחמי

עליהו מאי קאמר. למה יי יחרה אפך בעמך. וכי מלה דא איך

עבדו כוכבים ומזלות, כמו שנאמר עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו ויאמרו אלה וגו', ומשה אמר למה? אלא כף למדנו, מי שמרצה את האחר, לא צריך לעשות את אותו חטא [שהוא] לגדול, אלא יקטין אותו לפניו, ואחר כך יגדיל אותו לפני האחר [הרשע], שכתוב אתם חטאתם חטאה גדלה.

וְיָא עוֹב אֵת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שֶׁמָּסַר עֲצוּמוֹ לְמִיתָה, שְׁכַתוֹב וְעַתָּה אִם תִּשָּׂא חַטָּאתָם וְאִם אֵין מַחְנֵי נָא מִסְפָּרָךְ אֲשֶׁר כִּתְבַתּוּ. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַחִיל לָהֶם, שְׁכַתוֹב וַיִּנָּחֵם ה' עַל הָרָעָה וַגּוֹ'. וְנַח לֹא עָשָׂה כֵּן, אֲלֵא רָצָה לְהַנְצִיל, וְעוֹב אֵת כָּל הָעוֹלָם. וּבְכָרָּ פַעַם שֶׁהִדִּין שׁוֹרֵה עַל הָעוֹלָם, רִיחַ הַקְּדוֹשׁ אוֹמְרָת: אוֹי שְׁלֹא נִמְצָא כְּמוֹ מֹשֶׁה, שְׁכַתוֹב (ישעיה סג) וַיִּזְכֹּר יְמֵי עוֹלָם מֹשֶׁה עִמּוֹ אֵיךָ הִמְעַלְם מִיָּם וַגּוֹ', שְׁכַתוֹב (שמות יד) וַיֹּאמֶר ה' אֵל מֹשֶׁה מַה תִּצְעַק אֵלַי. שְׁהִירִי בַתְּפִלָּה הוּא הַעֲלָה אוֹתָם מֵהַיָּם, וּמִשׁוּם שֶׁשָּׂם עֲצוּמוֹ בַתְּפִלָּה עַל יִשְׂרָאֵל בָּיָם, נִקְרָא [על שְׁמוֹ] הַמְעַלְם מִיָּם, שֶׁהוּא הַעֲלָה אוֹתָם מֵהַיָּם.

אֵיךָ הַשֵּׁם בְּקִרְבּוֹ אֵת רִיחַ קְדוֹשׁוֹ - זֶהוּ מֹשֶׁה, שֶׁהִשְׁרָה שְׁכִינָה בֵּין יִשְׂרָאֵל. מוֹלִיכֶם בַּתְּהוֹמוֹת - כְּשֶׁנִּבְרָאוּ הַיָּם וְהַלְכוּ בַתּוֹךְ הַתְּהוֹם בִּכְפִישָׁה שֶׁקָּפְאוּ הַיָּם [הַכֹּל נֶאֱמָר עַל מוֹשֶׁה] וַיֹּא וְעַל זֶה נִקְרָא מוֹשֶׁה עִמּוֹ, מִשׁוּם שֶׁמָּסַר עֲצוּמוֹ עַל יִשְׂרָאֵל. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אָף עַל גַּב שְׂצָדִיק הֵיךָ נַח, אֵינּוּ כִּדְאִי [כְּדִין] שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִגַּן עַל הָעוֹלָם בְּשִׁבְלֵיו.

בֹּא רָאָה, מֹשֶׁה לֹא תִלָּה הַדְּבָר בְּזִכְרוֹתוֹ, אֲלֵא בְּזִכְרוֹת הָאֲבוֹת הַרְאוּשִׁימִים, אֲבָל לָנַח לֹא הֵיךָ לוֹ

אָמַר לָהּ מֹשֶׁה לְמָה. וְהָא עֲבָדוּ כוֹכָבִים וּמִזְלוֹת כְּמָה דְאַתָּ אָמַר עֲשׂוּ לָהֶם עֵגֶל מִסְכָּה וַיִּשְׁתַּחֲווּ לוֹ וַיֹּאמְרוּ אֵלֶּה וַגּוֹ'. וּמֹשֶׁה אָמַר לְמָה. אֲלֵא הִכִּי אוֹלִיפְנָא מֵאֵן דְּמַרְצָה לְאַחְרָא לֹא בְעֵי לְמַעְבַּד הֵהוּא חוֹבָא (דְּאִיחֵו) רַב, אֲלֵא יִזְעִיר לֵיהּ קַמִּיהּ. וּלְבַתֵּר יִסְגִּי לֵיהּ קַמִּיהּ אַחְרָא (ד"א ל"ג ח"יבא) דְּכַתִּיב אַתֶּם חַטָּאתֶם חַטָּאה גְדוֹלָה.

וְיָא שְׁבִיק לֵיהּ לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַד דְּמָסַר גְּרַמִּיהּ לְמוֹתָא דְכַתִּיב וְעַתָּה אִם תִּשָּׂא חַטָּאתֶם וְאִם אֵין מַחְנֵי נָא מִסְפָּרָךְ אֲשֶׁר כִּתְבַתּוּ. וְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מַחִיל לוֹן דְּכַתִּיב וַיִּנָּחֵם יי עַל הָרָעָה וַגּוֹ'. וְנַח לֹא עֲבַד כֵּן אֲלֵא בְעָא לְאַשְׁתַּזְבָּא וּשְׁבִיק כָּל עַלְמָא.

וּבְכָרָּ זְמַנָּא דְדִינָא שְׂרִיָּא עַל עַלְמָא, רִיחַ קְדוֹשָׁא אָמַר וַיִּזְכֹּר יְמֵי עוֹלָם מֹשֶׁה עִמּוֹ דְכַתִּיב (ישעיה ס"ג) וַיִּזְכֹּר יְמֵי עוֹלָם מֹשֶׁה עִמּוֹ (וגו) אֵיךָ הַמְעַלְם מִיָּם וַגּוֹ'. דְכַתִּיב (שמות יד) וַיֹּאמֶר יי אֵל מֹשֶׁה מַה תִּצְעַק אֵלַי. דְּהָא אֵיחֵוּ בְּצִלוֹתָא סְלִיק לוֹן מִן יַמָּא. וּבְגִין דְשׁוּי גְרַמִּיהּ בְּצִלוֹתָא עַלְיֵיהּ דִּישְׂרָאֵל בְּיַמָּא. אִקְרִי (על שְׁמִיה) הַמְעַלְם מִיָּם. דְּאֵיחֵו אִסִּיק לוֹן מִן יַמָּא.

אֵיךָ הַשֵּׁם בְּקִרְבּוֹ אֵת רִיחַ קְדוֹשׁוֹ דָּא אֵיחֵו מֹשֶׁה דְאַשְׂרִי (דף סח ע"א) שְׁכִינְתָּא בִּינִיחֵו דִּישְׂרָאֵל. מוֹלִיכֶם בַּתְּהוֹמוֹת כַּד אַתְּבָקְעוּ מִיָּא וְאַזְלוּ בְּגוֹ תְּהוֹמֵי כִּיבְשָׁתָא דְגִלְדוּ מִיָּא (ובלא אַתְמַר עַל מוֹשֶׁה). (מ"א וְעַל דָּא אִקְרִי מוֹשֶׁה עִמּוֹ) בְּגִין דְאַמְסַר גְּרַמִּיהּ עַל יִשְׂרָאֵל. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה אָף עַל גַּב דְּזַפְאָה הָוּה נַח לָאו אֵיחֵו כִּדְאִי (בְּגִין) דְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִגִּין עַל עַלְמָא בְּגִינֵיהּ. הָא חֲזִי, מֹשֶׁה לֹא תִלָּה מְלָה בְּזִכְרוֹתֶיהּ אֲלֵא בְּזִכְרוֹת אַבְהֵן קְדְמָאִי. אֲבָל נַח לֹא הָוּה

במה שיתלה בזכות כמו משה. אמר רבי יצחק, ועם כל זה, כיון שאמר לו הקדוש ברוך הוא והקמתי את בריתי אתך, היה לו לבקש עליהם רחמים. והקרבן שהקריב אחר כך - שיקריב אותו מקדש לזה, אולי ישפך הפעם מהעולם.

אמר רבי יהודה, מה היה לו לעשות, שהרי רשעי העולם היו מכעיסים לפני הקדוש ברוך הוא, והוא יקריב קרבן? ! אלא ודאי נח פוחד על עצמו היה בשביל שלא יגשש בו הנחות בתוך רשעי העולם, שהיה רואה מעשיהם הרעים בכל יום ואיך מכעיסים לפני הקדוש ברוך הוא כל יום.

רבי [אלעזר פתח] יצחק אמר, כל פעם שמתרבים רשעי העולם, הצדיק שנמצא בנייהם נתפס בראשונה, שכתוב (יחזקאל ט) וממקדשי תחלו. ושינוי, אל תקרי ממקדשי אלא ממקדשי. ואיך השאיר הקדוש ברוך הוא את נח בין כל אותם הרשעים? אלא כדי שיצאו ממנו תולדות לעולם, שהיה צדיק כראוי.

ועוד, שהוא התרה בהם כל יום ויום ולא קבלו ממנו, וקיים בנפשו את הפסוק שכתוב (שם א) ואתה פי הזהרת רשע וגו', וכתוב ואתה את נפשך הצלת. מכאן שכל מי שמזהיר את הרשע - אף על גב שלא קבל ממנו, הוא מציל את עצמו, ואותו רשע נתפס בחטאו. ועד כמה יזהיר אותו? עד שיפכה אותו, והרי פרשוקה החברים.

רבי יוסי היה מצוי לפני רבי שמעון יום אחד. אמר לו, מה ראה הקדוש ברוך הוא להשמיד את כל חיות הבר ועוף השמים עם הרשעים? אם בני האדם

ליה במאן דיתלי בזכותא כמשה. אמר רבי יצחק ועם כל דא כיון דאמר ליה קדשא ברוך הוא והקמתי את בריתי אתך הוה ליה למבעי רחמי עלייהו. וקרפנא דאקריב לבתר, דיקריב ליה מן קדמת דנא דלמא ישכך ורגזא מעלמא.

אמר רבי יהודה מאי הוה ליה למעבד דהא חייבי עלמא הוו מרגיזין קמי קדשא ברוך הוא ואיהו יקריב קרבנא. אלא ודאי נח דחיל על גרמיה הוה, בגין דלא יערע ביה מותא בגו חייבי עלמא דהוה חמי עובדיהון בישא כל יומא, והיך מרגזן קמי קדשא ברוך הוא כל יומא.

רבי [אלעזר פתח] יצחק אמר כל זמנא דחייבי עלמא אסגיאנו, זכאה דאשתכח בינייהו הוא אתפס בקדמיתא. דכתיב, (יחזקאל ט) וממקדשי תחלו. ותנינן אל תקרי ממקדשי אלא ממקודשי. ונח היך שזיב ליה קדשא ברוך הוא בין כל אנוני חייבינא. אלא בגין דיפקון מגיה תולדין בעלמא דהוה צדיק פדקא יאות.

ותו דאיהו אתרי בהו כל יומא ויומא ולא קבילו מגיה, וקיים בנפשיה קרא דכתיב, (יחזקאל א) ואתה כי הזהרת רשע וגו'. וכתוב ואתה את נפשך הצלת. מכאן כל מאן דאזהר לחייבא אף על גב דלא קביל מגיה הוא שזיב ליה לגרמיה והוה חייבא אתפס בחוביה. ועד כמה יזהר ליה עד דימחי ליה הא אוקמוה חבריא.

רבי יוסי הוה שכיח קמיה דרבי שמעון יומא חד, אמר ליה מאי חמא קדשא ברוך הוא לשיצאה כל חיות ברא ועוף שמא עמהון דחייבינא. אי בני נשא חטאן בעירי

חטאו, בהמות ועופות השמים
ושאר הבריות מה חטאו? אמר
לו, משום שכתוב כי השחית כל
בשר את דרכו על הארץ. פלם
היו משחיתים דרכיהם. עזבו את
מינם ונדבקו במין אחר.

בא ראה, אותם רשעי העולם
גרמו כף לכל הבריות, ורצו
להכחיש ^[להשכיח] מעשה
בראשית, והם גרמו לכל הבריות
להשחית דרכם כמו שהם
השחיתו. אמר הקדוש ברוך
הוא, אתם רציתם ^[להשכיח]
להכחיש מעשי ידי? אני אשלים
רצונכם, ומחיתי את כל היקום
אשר עשיתי מעל פני האדמה.
אחזיר העולם למים כמו שהיה
בהתחלה, מים במים, והרי
נתבאר. מכאן והלאה אעשה
בריות אחרות בעולם כראוי.

ויבא נח ובניו ואשתו ונשי בניו
אתו. ובי תיבא פתח ואמר, ^{(ירמיה}
^{כג)} אם יסתר איש במסתרים ואני
לא אראנו נאם ה'. כמה הם בני
אדם אטומי לב וסתומי עינים
שלא משגיחים ולא יודעים
בכבוד רבונם, שכתוב בו הלו
את השמים ואת הארץ אני מלא.
איך רוצים בני אדם להסתתר
מחטאיהם ואומרים מי רואנו
ומי יודענו, וכתוב ^(ישעיה כט) והיה
במחשף מעשיהם. לאן יחבאו
מפניו?.

למלך שבנה פלטרין ועשה
תחת הארץ מחלות נסתרות.
לימים מרדו בני הארמון במלך.
הקיף ^(נשר) עליהם המלך בגיסות.
מה עשו? נכנסו והחביאו עצמם
תחת נקבי המחלות. אמר המלך,
אני עשיתי אותם, ומלפני אתם
רוצים להתחבא? זהו שכתוב
אם יסתר איש במסתרים ואני לא
אראנו נאם ה'. אני הוא
שעשיתי מחלות ועשיתי חשף

ועופי שמיא ושאר בריין מה חטו. אמר ליה
בגין דכתיב כי השחית כל בשר את דרכו על
הארץ. פלהו הו מחבלי ארחייהו. שבקי
זיניהו ודבקו בזינא אחרא.

הא חזי, אנון חייבי עלמא גרמו הכי לכל
בריין. ובעון ^(לאשכחא) לאפחשא עובדא
דבראשית. ואנון גרמו לכל בריין לחבלא
ארחייהו כמה דאנון מחבלן. אמר קדשא
ברוך הוא אתון בעיתו ^(לאשכחא) לאפחשא
עובדי ידי, אנא אשלים רעותא דלכוון
ומחיתי את כל היקום אשר עשיתי מעל פני
האדמה. אהדר עלמא למיין כמה דהוה
בקדמיתא מיין במיין והא אתמר. מכאן
ולהלאה אעביד בריין אחרנין בעלמא כדקא
יאות:

ויבא נח ובניו ואשתו ונשי בניו רבי
תיבא פתח ואמר ^(ירמיה כג) אם יסתר איש
במסתרים ואני לא אראנו נאם יי. כמה אנון
בני נשא אטימי לבא וסתומי עינין דלא
משגיחין ולא ידעין ביקרא דמאריהון דכתיב
ביה הלו את השמים ואת הארץ אני מלא.
היך בעון בני נשא לאסתתרא מחובייהו
ואמרי מי רואנו ומי יודענו. וכתיב, ^(ישעיה כט)
והיה במחשף מעשיהם. לאן יתטמרון
מקמיה.

למלך שבנה פלטרין ועבד תחות ארעא
טמירין פצירין. ליומין מרדו בני
פלטרין במלכא אסחר ^(אצער) עליהו מלכא
בגיסוי. מה עבדו עאלו וטמירו גרמייהו
תחות נוקבי פסירין. אמר מלכא אנא עבדית
לוון ומקמאי אתון בעאן לאתטמרא, הדא
הוא דכתיב אם יסתר איש במסתרים ואני לא
אראנו נאם יי. אנא הוא דעבדית נוקבי

פְּסִירִין וְעֵבְדִית חֲשׂוּכָא וְנִהוּרָא וְאַתּוֹן אֵיךְ
יְכַלִּין לְאַתְסַמְרָא קַמָּאי.

הָא חֲזִי, כַּד בַּר נָשׁ חֲטִי קָמִי מְאָרִיָּה
וְאַמְשִׁיף גְּרַמְיָה לְאַתְפְּסִיא. קַדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא עֵבִיד בֵּיה דִּינָא בְּאַתְגְּלִיא. וְכַד בַּר נָשׁ
אַדְבִי גְּרַמְיָה קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְאַסְתְּרָא
לִיה דְּלָא יתְחַזִּי כְּיוֹם אָף יִי. דְּוַדַּאי אַבְעֵי לִיה
לְאַיִנֵּשׁ (דף פח ע"ב) דְּלָא יתְחַזִּי קָמִי מַחְבְּלָא כַּד
שְׂרִיא עַל עֲלָמָא דְּלָא יִסְתַּפֵּל בֵּיה. דְּהָא כָּל
אַנּוּן דִּיתְחַזִּין קָמִיה אֵית לִיה רִשׁוּ לְחַבְּלָא.

וְחֵינּוּ דְקָאֵמֵר רַבִּי שְׁמַעוֹן כָּל בַּר נָשׁ דְּעֵינִיָּה
בִּישָׂא, עֵינָא דְמַחְבְּלָא שְׂרִיא עֲלוּי.
וְאִיהוּ מַחְבְּלָא דְעֲלָמָא אַקְרִי. וְלַבְעֵי לִיה
לְאַיִנֵּשׁ לְאַסְתְּמָרָא מְנִיָּה וְלָא לְאַתְקַרְבָּא
בְּהַדְרִיָּה דְלָא יתְזַק (קמחיה). וְאַסִּיר לְמַקְרַב בְּהַדְרִיָּה
בְּאַתְגְּלִיא. וּמִשׁוּם הָכִי מְאִישׁ רַע עֵין בְּעֵי
לְאַסְתְּמָרָא מְנִיָּה. מְקָמִי מְלֵאךְ הַמְּוֹת עַל אַחַת
כְּפָה וְכְפָה.

(ועל דא) מַה כְּתִיב בְּבַלְעֵם (במדבר כד) וְנָאֵם הַגְּבֵר
שְׁתֵּם הָעֵין. דְּעֵינָא בִישָׂא הָוָה לִיה וּבְכָל
אַתֵּר דְּהוּא מְסַתְּפַל בֵּיה הוּא אַמְשִׁיף עֲלֵיה
רוּחַ מַחְבְּלָא. וּבִגִּין כֶּף הָוָה בְּעֵי לְאַסְתְּפֵלָא
כְּהוּ בִישְׂרָאֵל בְּגִין דִּישְׂעִי בְּכָל אַתֵּר דְּעֵינִיָּה
הָוָה מְסַתְּפַל. מַה כְּתִיב וַיִּשָּׂא בַלְעָם אֶת עֵינָיו
דְּזַקִּף עֵינָא חַד וּמְאִיף עֵינָא חַד בְּגִין
לְאַסְתְּפֵלָא כְּהוּ בִישְׂרָאֵל בְּעֵינָא בִישָׂא.

הָא חֲזִי, מַה כְּתִיב וַיִּרְא אֶת יִשְׂרָאֵל שׂוֹכֵן
לְשִׁבְטָיו. וְחָמָא דְשִׁכְנִתָּא חֲפִיא עֲלֵיהוּ
וּרְבִיעָא עֲלֵיהוּ מִתְפַּקְנָא בְּתַרִּסֵּר שִׁבְטִין
תַּחוּתָהּ וְלָא יכִיל לְשַׁלְטָאָה עֲלֵיהוּ עֵינִיָּה.
אַמְר אֵיךְ אִיכּוֹל לְהוֹן דְּהָא רוּחַ קַדְשִׁיא
עֲלָאָה רְבִיעָא עֲלֵיהוּ וְחֲפַת לוֹן בְּגַדְפָּהָא.
הָדָא הוּא דְכְתִיב פֶּרַע שָׁכַב פְּאָרִי, וּכְלָבִיא.

וְאוּר, וְאַתֵּם אֵיךְ תּוּכְלוּ לְהַתְחַבֵּא
מִלְפָנַי ?!

בָּא רָאָה, כְּשֶׁאַדָּם חוּטָא לְפָנַי
רְבוּנוּ וּמִמְשִׁיף עֲצָמוּ לְהַסְתַּתֵּר,
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה בּוּ דִין
בְּגִלְוִי. וְכִשְׁהָאָדָם מְטַהֵר עֲצָמוּ,
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּצָה
לְהַסְתִּירוּ שְׁלָא יִרְאָה בְּיוֹם אָף
ה'. שְׂוַדַּאי שְׂצָרִיף לוֹ לְאַדָּם שְׁלָא
לְהִרְאוֹת לְפָנַי הַמְשַׁחִית
כְּשִׁשְׂוֵרָה עַל הָעוֹלָם שְׁלָא יִסְתַּפֵּל
בוּ, שְׁהָרִי כָּל אֱלוֹ שְׂנֵאֵרַיִם לְפָנָיו,
יֵשׁ לוֹ רְשׁוּת לְהַשְׁחִית.

וְזָרוּ מַה שְׁאָמֵר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כָּל
אָדָם שְׂעִינוּ רַעָה - עֵין הַמְשַׁחִית
שׂוֹרָה עֲלוּי. וְהוּא נִקְרָא מְשַׁחִית
הָעוֹלָם. וְצָרִיף הָאָדָם לְהַשְׁמֵר
מִמֶּנּוּ וְלֹא לְהַתְקַרֵּב אֵלָיו כְּדִי
שְׁלָא יִזְזַק (לפניו), וְאַסִּיר לְקַרְב
אֵלָיו בְּהַתְגַּלּוּת. וּמִשׁוּם כֶּף צָרִיף
לְהַשְׁמֵר מְאִישׁ רַע עֵין, וּמִלְפָנַי
מְלֵאךְ הַמְּוֹת עַל אַחַת כְּפָה
וְכְפָה.

(ועל זה) מַה פְּתוּב בְּבַלְעָם ? (במדבר
כד) וְנָאֵם הַגְּבֵר שְׁתֵּם הָעֵין. שְׂעִין
רַעָה הִיתָה לוֹ, וּבְכָל מְקוֹם שְׁהִיָּה
מְסַתְּפַל בוּ, הִיָּה מִמְשִׁיף עֲלוּי אֶת
רוּחַ הַמְשַׁחִית. וְלִכֵּן רַצָּה
לְהַסְתַּפֵּל בִּישְׂרָאֵל, כְּדִי לְהַשְׁמִיד
בְּכָל מְקוֹם שְׂעִינּוּ הָיוּ
מְסַתְּפֵלוֹת. מַה פְּתוּב? וַיִּשָּׂא
בַלְעָם אֶת עֵינָיו. שְׂוַקִּף עֵין אַחַת
וְהִנְמִיף עֵין אַחַת כְּדִי לְהַסְתַּפֵּל
עַל יִשְׂרָאֵל בְּעֵין רַעָה.

בָּא רָאָה מַה פְּתוּב, וַיִּרְא אֶת
יִשְׂרָאֵל שֹׁכֵן לְשִׁבְטָיו. וְרָאָה
שְׁהַשְׁכִּינָה מְכַסֶּה עֲלֵיהֶם וְרוּבְצָת
עֲלֵיהֶם מְתַקְנָת בְּשָׁנִים עֶשֶׂר
שִׁבְטִים תַּחְתֵּיהָ, וְאֵין יְכוּלוֹת
עֵינָיו לְשַׁלֵּט עֲלֵיהֶם. אָמֵר, אֵיךְ
אוּכַל לָהֶם, שְׁהָרִי רוּחַ קְדוּשָׁה
עֲלוּנָה רוּבְצָת עֲלֵיהֶם וּמְכַסֶּה
אוֹתָם בְּכַנְפֵיהָ? זֶהוּ שְׂפָתוּב פֶּרַע
שָׁכַב פְּאָרִי וּכְלָבִיא מִי יִקְיַמְנוּ. מִי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עליו ואמרו ואתכנעו להילולא דרבי שמעון

דברי קריאת רבני ירושלים משנת תרפ"א

רבי יוסף חיים זאנזנעפלד

כבר ידוע לכבודם מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזירות קשות ורעות ומותנא וחרבה ובזה מעלמא, והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישראל "תקון גאולה האמיתית" מטעם רבנים הגאונים מאורי אדמעא קדישא ה"ה"ל לשבד על לימוד זוהר לגמור בארץ ובחוצה

מודעיה חדשה

רבי יחושע ליב דווקין

לארץ אלף סיומים, וכפי הרשימות, וכפי הרשימות, וכפי הרשימות... הדברים האלה... הדברים האלה...

הקדושה מבקשים מכל בר ישראל אשר גבו מעונה לל... הדברים האלה... הדברים האלה... הדברים האלה...

שיעור הראשון יותר או פחות עם בני... הדברים האלה... הדברים האלה... הדברים האלה...

אתם עליונים ותחתונים ופר עצה... הדברים האלה... הדברים האלה... הדברים האלה...

ונראה בנחמת ציון אכ"ר. ירושלים וירושלם... הדברים האלה... הדברים האלה... הדברים האלה...

קודם הלימוד יאמר: הרי אנחנו מולידים בס"פ... הדברים האלה... הדברים האלה... הדברים האלה...

כל הצרים אותנו ועליונים ותחתונים ולהזכיר... הדברים האלה... הדברים האלה... הדברים האלה...

דברי הגאון כמוה' ככבר אמרו החכ"ל שתלמוד תורה הוא שקולה כנגד כל המצוות אחרות... הדברים האלה... הדברים האלה... הדברים האלה...

וכדאי הוא רשב"י התנא האלקי זיע"א לפטר את כל העולם כנגדו... הדברים האלה... הדברים האלה... הדברים האלה...

דעה את ה' בבא גא"צ וישראל נושע בה' תשועת עולמים בעלגא ובקובץ... הדברים האלה... הדברים האלה... הדברים האלה...

מטבים אני לכל המדובר למעלה ומבקש... הדברים האלה... הדברים האלה... הדברים האלה...

זיע"א ותודה"ק יגן עלינו לזכות לראות בגאולה ישראל ברהמים דבי"א... הדברים האלה... הדברים האלה... הדברים האלה...

ובעדה"ח יום ספח שני תה"א" ב"א ס'ט ופרח כושנה לפיק - הצבוי ועקב מאור ס"ט ראשון לבינו וראש הרהבים בא"י... הדברים האלה... הדברים האלה... הדברים האלה...

ע"ד תועלת ונחיצות הלימוד הקדוש של הזוהר התיקונים כבר כתבתיו בזה שנה שעברה הש"ת ברחמי יתן... הדברים האלה... הדברים האלה... הדברים האלה...

התעוררות תשובה מעליא בלב עמלו ישראל וזוכה לראות בישועה קרובה כעתירת לב ונפש המחכה... הדברים האלה... הדברים האלה... הדברים האלה...

הק' יוסף חיים זאנזנעפלד - רב ואב"ד לקהלת האשכנזים - בעה"ק ירושלים תובב"א

רבנו אבהם שמעון קלמן

רבנו ישראל מאיר הכהן בעל התעמ חיים

"לשון הקדוש יותר מכל מאמרי החז"ל"
(מעשי איש, ממרן הגאון הקדוש בעל החזו"א זצ"ל)

"על לימוד הזוהר אין שום הגבלות..."
וכן אמרו הגאון הנצדיק רבי שלמה בלוק זצ"ל משם רבו החפץ חיים זצ"ל שעל לימוד ספר זוהר אין שום הגבלה כי רובו מודש והיה החפץ חיים מעורר לכולם שילמדו כל שבת את זוהר של אותה פרישה ואמלו לבחורים.
(ר' יוסף בן סילה ספי"ן, ודומה בנין דק"ר)

